Падіння зірки

Дисклеймер: Якщо під час читання вам стало тривожно чи важко — зробіть паузу та подбайте про свій стан. Будь ласка, не зволікайте звернутися до близьких або фахівців, якщо відчуваєте потребу у підтримці і допомозі. Ви важливі.

Гул. Постійний гул. Куди би ти не йшов, він звучить у твоїй голові. У твоїх кістках і м’язах. Навколо тебе. Вдома від нього тремтять бетонні стіни, й картини постійно падають додолу. Раніше ти вішав їх ледь перечіплявся об рами, але щоразу, коли тобі нарешті вдавалося заплющити очі, падіння картин повторювалося. Виривало із невагомої, як туман, поверхневої дрімоти.

Та й засинати ти міг, лише коли організм вимикався від виснаження. Ти жив... існував у тотальному виснаженні.

Гул не дає міцно спати. І навіть тепер, коли у минулому яскраві полотна зогнивають у сміттєвих баках, і стіни дивляться на тебе чорними дірками, що лишилися від цвяхів, ти все одно не можеш виспатися.

Від гулу зводить зуби так сильно, що кожного разу ти тиснеш зубною щіткою і роздираєш ясна до крові. Ти не знаєш, скільки це триває. Як і ніч. Здається, вона настала задовго до твого народження і буде ще набагато довше за тебе. Але скільки будеш ти?

Учора ти вийшов на балкон, наївно сподіваючись, що холодне повітря вічної ночі принесе полегшення запаленому розуму, і застав падіння зірки просто з поверху над тобою. Вона пролетіла стрімко та розбилася з гучним вологим ляпасом. І поки втопленим у тумані асфальтом розтікався мозок зірки, ти сподівався, що встигнув загадати бажання.

Ти хотів тиші.

Спати.

Кажуть, зірки бояться світанку. Інколи вони падають дивно, наче спотикаються через щось невидиме. Або наче вирішували летіти, і передумали останньої миті.

Цього тижня ти бачив уже дванадцять впалих. На одну менше, ніж минулого. І щоразу просив одного й того самого.

Але нічого не змінювалося.

Гул.

Пити каву — те саме, що пити тривогу. Холодно, гірко, і починає давити у грудях. Можливо, колись кава й була смачною, давала енергію, але зараз перетворилася на безглуздість. Як і все навколо.

Ти повертаєшся до спальні, лягаєш у ліжко й не відчуваєш нічого, окрім липкої синюшної темряви та холоду простирадл. Ти тремтиш, соваєшся. Секунди, хвилини, години. Нескінченність — не межа. У цьому світі твоє страждання не має кінця. Ти не обирав такого життя. Що ти можеш зробити?

Гул не стихає. Він не стає звичним, тим, на що з часом перестаєш зважати. Його неможливо ігнорувати. Він постійно розриває тебе зсередини. Найгірше — ти з ним віч-на-віч. Як і всі інші. Всі його чують, але ніхто не розповідає.

Ти чекаєш. Відраховуєш випиті чашки кави й походи до душу, щоб хоч якось контролювати час, але це — лише його марна трата. Втім, як і все інше. Гул витіснив життя з життя. Залишилася одна порожнеча. Періодично ти встаєш із ліжка лише для того, щоб вийти на балкон. Розглядаєш краєвид зовні, але знову марно. Темне небо, як і раніше, нависає над головою. Іноді розпорює черево об шпилі будинків, і дощ омиває вулиці. Сирість проникає всередину тебе разом зі смаком тютюнового диму. Щось шкребеться у грудях.

Гул.

Подітися нікуди. І тобі просто цікаво, скільки ще ти витримаєш? Тільки про це й думаєш, дивлячись, як великі краплі розбиваються об перила балкона. Цей звук дуже схожий на постріли.

Повертаєшся до спальні, загортаєшся у ковдру. Ти знесилений. Заплющуєш очі. Матрац врізається пружинами у шкіру. Просвердлює тебе, наче десятки штопорів. Тілом розтікається важкість. Дрімота. Коротка, тривожна дрімота, в якій тебе переслідують тисячі людей без облич. Вони тягнуть до тебе руки, хапають — чіпко. А потім обливають бензином і кидають сірника. Ти не відчуваєш болю. Лише запах гару. Він і вириває тебе зі сну. Шлунок стискається, наповнюється важкістю, але ти дихаєш рівно. Глибоко. І тільки черговий вдих допомагає зрозуміти, що гаром тхне з вулиці. Двері на балкон відчинені. Виходиш, а ковдра тягнеться за тобою, як плащ.

Силуети будинків довкола слабко тремтять, ніби несправжні й ось-ось розвіються.

Повітря надворі важке, повне диму. Лінія горизонту палає. Ти дивишся на неї, намагаючись закарбувати в пам’яті кожну мить. Ти ніколи такого не бачив. Але разом із тим, як тебе проймає до мурашок від захвату, охоплює й страх. Тягучий. Серце б’ється у ньому важко, глухо.

Гул.

Ти втомився це терпіти, тож підходиш до краю й скидаєш ковдру з плечей. А потім — себе з балкона.

Хмари золотом розтікаються по небу, а ти стаєш для когось впалою зіркою.

Світає.

07.12.25

Чорна(біла) ворона

Тікати. Тікати геть, забувши про свої речі, навіть шапку, і дарма, що на вулиці пізня осінь, а небо з самого ранку падало дощем. Тікати калюжами, ямами на дорозі, повними брудної води. Відчувати, як холодна вона просочує взуття та штани майже до колін. Ні на що не звертати уваги, хапати повітря, але не мати сили вдихнути нормально — груди та горло стискали судоми. Нічого не бачити через сльози, які застилали очі.

І нарешті припасти спиною до криво збитого дерев'яного паркану, який подекуди квітнув зеленим мохом. Зіщулитися, впертися в коліна долонями. Ридати без зупину.

Тікати від слів: «це ти зробила!» «Безсовісна! Я вже звонила твоїм батькам!». Від гніву, який звалила сердита вчителька, від однокласників, які насміхалися, кричали на всі спроби заперечити, сказати: «Це не я». Від приниження. Від бажання зникнути. Від відчуття власного помилкового існування. Так боляче було почути звинувачення, образи, бо це справді не твоя провина. Але ніхто не повірив. Адже так легко тебе зробити мішенню, адже ти надто хороша дівчинка, щоб бути такою, як всі ті, хто накинувся на тебе в класі. Їхні слова рвали, наче зграя скажених псів. Безжалісно, з однією метою — вбити.

Самота.

— Це не твоя провина, — почути від незнайомки, яка наблизилася несподівано. Невисока, темноволоса жінка з нафарбованими червоною помадою губами. — Чуєш, мала? Я тобі вірю.

Витирати сльози — чи розмазувати їх щоками? Дивитися на жінку й затамувати подих. Не відводити погляду від її сіро-блакитних очей.

— Діти бувають жорстокі. Вони справді зграя скажених собак. Звідки знаю? Я була на твоєму місці, мала.

— Але... Ти така доросла...

— Так, вже так.

— І сильна.

— Можливо, хоча я, як і ти, не могла дати відсіч, коли було потрібно. Боялася засудження й стати білою вороною.

— Ти більше схожа на чорну.

Чути її сміх. Не той, як у жінок в рекламі, не як у знайомих, інший, близький і справжній.

— Ну, так. Але ти розумієш, про що я. Адже розумієш?

— Це не моя провина.

— Саме так. І ти не помилка, мала. Ти найкраще, що могло статися з тобою. Я тут, щоб нагадати тобі, що ти ніколи не будеш сама. Обіцяю тобі.

— Справді?

— Так, а тепер витри сльози, зателефонуй мамі й нехай вона вправить мізки цим бовдурам. Жоден з них не вартий того, щоб ти плакала. Зможеш?

Кивнути, кліпнути, не розуміти, куди жінка поділася.

Зателефонувати мамі.

18.06.2025